

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

Szerkesztik: Dr. KUN BÉLA és Dr. RÉVÉSZ IMRE. Főmunkatárs: Dr. SZÁSZ IMRE.

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
DEBRECEN, KOLLÉGIUM.

Előfizetési ár félévre hét pengő.

A kollégium igazgatása.

Székelyhidy Béla esperes úr e lap előző számában szíves volt hozzászólni ahhoz a dolgozathoz, amelyet a kollégiumi igazgatás reformja kérdésében a püspök úrhoz intéztem s amelyet a püspök úr az egyházkerületi közgyűlés tagjaihoz megküldött. Úgy hallom, az esperes úr ezt a hozzászólását megküldte a kollégiumi igazgatótanács ülése elé is, amely azt ebben az esetben bizonyára tárgyalta is. Nem lehettem jelen az igazgatótanács ülésének ezen a részén s így megtörténhetik, hogy nyitott kaput döngöttek, de már mégis csak elmondom a magam észrevételeit a Székelyhidy Béla esperes úr hozzászólására.

Mindenekelőtt amiatt kell tisztázni magamat, hogy az ő előző cikkét nem közöltem. Ennek oka az, hogy ő nem maradt meg a kérdés elvi részénél, hanem mingyárt személyi prozódiummal is jött elő. Nekem pedig az a nézetem, hogy minden nagy kérdést, tehát ezt is, a személyi rész előtérbe állítása nélkül szabad megvitatni és csak az elv eldöntése után kell a jelölt nevével kirukkolni. Ellenkező esetben ugyanis rokon-szenv és ellenszenv szempontjai juthatnak érvényre.

Ne tessék félreérteni. Nagyon természetes, hogy minden tervezésnél gondolni kell a megvalósítás lehetőségére, tehát arra is, hogy lesz-e olyan ember, aki az elgondolás szerint megalkotandó gépezetet mozgassa. Én is megfontoltam: vajjon az elgondolásom szerinti berendezéshez van-e alkalmas ember és csak miután arra a meggyőződésre jutottam, hogy van három-négy is, akkor jöttem elő a teryemmel, de nevek nélkül. — Az esperes úr ellenben egyetlen urat nevezett meg, mint a maga tervének alkalmas megvalósítóját. Így pedig nagyon kényes az ügy nyilvánosság előtt tárgyalása, mert aki a tervnek ellene szól, a személy ellen is látszik szólni.

Ezért nem tudtam közreadni az esperes úr első cikkét, ámbár — ebben teljesen igaza van — kétszer is közöltem vele, hogy hozni fogom. Igaz, azt is hozzátettem, hogy meg-

jegyzésekkel. Am e megjegyzéseket nem tudtam úgy kiformalni, hogy a személy megnevezettsége folytán esetleg a személy ellen irányulónak ne értsék észrevételeimet. Ezt pedig semmiképpen sem akartam s ezért nem tudtam ígéretemet beváltani.

Hogy ebben nem az ellenkező nézet elhallgattatására törekvés vezérelt, azt legjobban bizonyítja, hogy az esperes úr második cikkét, amelyben már személyről nincs szó, azonnal közreadtam, egyidejű megjegyzések nélkül.

Nem is tudom, miért nem adtam volna közre az esperes úr hozzászólását. Ő ugyan úgy látja, hogy az én tervem az általános tárgyalás alapjául sem alkalmas. Én ellenben úgy látom, hogy kettőnk között, ami a dolog érdemét illeti, csak egyetlen pontban van jelentős ellentét.

Az ugyanis, hogy marad-e az igazgatótanács meg a gazdasági tanács, vagy ezek helyébe egy egyházkerületi és kollégiumi igazgatótanács szerveztetik, igazán másodrendű kérdés. A lényeg, amiben egyetértünk, az, hogy akármilyen legyen is az a testületi szerv, annak csak véleményező szerepet kell adni, a végrehajtást pedig teljesen személyes felelősség mellett kell teljesíteni.

Hogy én a gazdasági tanácsot meghagynám, abban nem éppen csak konzervativizmus vezérelt, hanem célszerűségi szempont is. Mert nyilvánvaló, hogy a költségvetés tervezetének elkészítésére és a számadás megvizsgálására mégis csak egy ilyen szűkebb társaság alkalmas; amellet a gazdasági tanácsnak, mint a számadás megvizsgálására hivatott bizottságnak megtartása feleslegessé teszi a mostani felügyelőbizottságot s ezzel pénz-megtakarítást is okoz. Ami pedig az igazgatótanácsot illeti, mindegy, hogy a régi név alatt marad-e, vagy új névvel, de ugyanazon tényezők közreműködésével megalakítva. Ezen a kérdésen bizonyára nem dölhet el a megegyezés azok közt, akik velem és azok közt, akik a Székelyhidy esperes úrral értenek egyet. Ez olyan picike kis különbség, amelyet nagyon könnyű áthidalni s amelynek áthidalásában közreműködni nagyon szívesen fogok.

Ami kettőnk közt lényegbe vágó különbség, az abban van, hogy megtartassék-e a kollégiumi igazgatói állás, vagy részekre bontassék. Székelyhidy esperes úr meg akarja tartani és elismerem, sok komoly érv szól az elgondolása mellett.

Énnekem az az aggodalmam (és talán én mégis közelebből ismerem a kollégiumi életet, mint az esperes úr), hogy egy ember azt a sok feladatot, amit az igazgatóra rábízunk, nem bírja el. Karai Sándor, aki egész életet töltött a Kollégium szolgálatában, minden ügygel teljesen ismerős és kivételesen sok tudáshoz kivételesen nagy munkabírást csatol, maga sem volt képes minden feladatot úgy megoldani, amint szeretne volna. Holott a mi tervünk szerint — az enyém szerint is, a Székelyhidyé szerint is — ezentúl még több feladat várna egyéni elintézésre. Lehetetlen követelésekkel nem léphetünk fel senkivel szemben s én merem mondani, bármennyire nagyrabecsüljem bárkinek munkabírást és munkaképességét, azt a munkát, amit Székelyhidy is megkívánna a kollégiumi igazgatótól, egy ember soha el nem végezheti, tehát az ő terve szerint megbízandó kollégiumi igazgató vállalkozása már eleve meghiusultnak tekinthető.

Én azért óhajtom részekre osztani a feladatot, mert így sokkal inkább lehető az alkalmas embereket megtalálni. Az, aki az internátusban jól nevel, nem szükségképpen tudja az élelmezés ügyét intézni. Aki az ifjúság felügyeletére és gondozására kiválóképpen alkalmas, nem szükségképpen jó a gazdasági vezetésre. Ezért osztanám háromfelé a feladatokat: legyen egy internátusi vezető, egy konviktsi felügyelő és egy kollégiumi kurátor.

Az esperes úr azt mondja, hogy én is javadalmakat adok embereknek, mint ő. Bocsásson meg, de ebben is nagy a különbség.

Én az internátus vezetőjének csak lakást adnék — az is nagyon szép mellékjövedelem —, kosztot pedig kimondottan *önköltségi áron, tehát meglátásért*. A konviktsi felügyelőjének aféle tiszteletdíjat adnék, mint régen volt, tehát hat-nyolcszáz pengőt egy esztendőre. Így abból a szerény javadalomból is, amit a mostani kollégiumi igazgató kap, megtakarítanék vagy ezer pengőt. Ellenben az esperes úr terve szerint a kollégiumi igazgatóság mindenestre többre kerülne, mint most. Mert pusztán lakásért, meg mondjuk: a konviktsi felügyelőnek adandó 800 pengőért senki sem vállalná a kollégiumi igazgatóságot. Nem is vállalhatná, mert úgy a sok munka egész embert kívánna, míg így az én tervem szerint, mellékfoglalkozás-képpen mind a három feladatot el lehet végezni. Ha mink egy külön kollégiumi igazgatónak a lakás mellé öt-hatezer pengő évi fizetést adunk, a Kollégium nyakába egy nagy terhet vállalunk és amellet a behozandó igazgató is nagyon szerény sorsra lesz kárhóztatva. Míg munkamegosztás esetén a Kollégium terhe is kisebb,

azok is, akik a szerényebb dotációjú megbízásokat kapják, jól járnak.

Az sem utolsó szempont, hogy ha tiszteletdíjjal ellátott mellékfoglalkozásként adjuk ezeket a megbízásokat, az esetleg be nem való megbízottól könnyű megszabadulni. De ha beállítunk egy nagyobb javadalmú külön főtisztviselőt és az, minden előlegezett bizalom mellett is, nem talál beválni: hogy tudunk tőle megválni?

Mindezeknek az igazságát az esperes úr is bizonyára elismeri.

De ott van még a Kollégium általános gazdasági igazgatásának vezetése, amiről az esperes úr azt gondolja, hogy az is csak pénzbe kerül és hogy ezt a feladatot nem lehet ingyen, vagy csekély fizetéssel végezteni.

Csekély fizetéssel semmi esetre sem. Ekkora munkát és felelősséget vagy pénzzel lehet honorálni, vagy nagy tiszteletadással. A nagy tiszteletadás pedig nem fér össze bármily díjazással, hiszen a tiszteletdíj szó maga megmutatja, hogy az a tisztelet helyett adott díj.

A Kollégium sok pénzt nem adhat, tehát sok tiszteletet kell, hogy adjon és így semmi fizetést, vagy bárhogy nevezett díjazást. Ez az állás tehát nem terhelheti a költségvetést. Ezt csak mint *ingyenes* megbízást képzelhetem el.

Vannak, akik azt mondják, hogy ilyen ingyen munkát nem kívánhatunk. Tisztára bolond volna, aki ezt a kellemetlenséget magára vállalná ingyen. Erre az a válaszom, hogy minden nagy ügyet azok vittek előre, akiket a többség bolondnak mondott. Én egészen bizonyos vagyok benne, hogy abban a kategóriában, amelyet a dolgozatomban megjelöltem, többen vannak, akik képesek is és a Kollégium szeretetétől fűtötten készek is ezt a tiszteletreméltó áldozatot meghozni.

Nehogy azt méltóztassék gondolni, hogy magamra gondolok. Éppúgy nem, mint esperes úr. Régi szabály, hogy a doktor megírja a receptet, de az orvosságot nem csinálja meg s annál kevésbbé veszi be. És az orvosság jóságát semmiképpen sem érinti az, hogy nem maga a doktor veszi be.

Mindenesetre nagyon jó szolgálatot tett az esperes úr a hozzászólással s ezért köszönet illeti.

K. B.

A revízióról.

1932 december 4-én a Nagytemplomban a *Kossuth Dalkör* harmincéves jubileumának s új zászlójának felavatási ünnepén a vezetőség felkérésére egyházunk számos vezetőjének, presbiterének s nagy gyülekezetnek jelenlétében prédikáltam az *Ap. Csel. XVI. r. 26—26. v.* nyomán. Az advent jelentőségét méltató bevezetés és a bűn rabságából való szabadulást fejtető I. rész után, a II. részben mostani nyomorúságaink börtönéből való megszabadulásunk feltételeiről szoltam.

Többek közt így: „Mi, szegény eltiport magyarok is úgy érezhetjük most magunkat, mint egykor az apostolok a filippibeli börtönben. A mi hazánk is börtönünké lett ezidő szerint, de nem dohos falak, hanem ágyúk, szuronyok milliói zárnak körül bennünket... Nagylelkű barátaink biztatgatnak bennünket a revízió eljövételével, sőt nem régen beszéltem egy világot járó magyar emberrel, aki gyakran fordul meg Genfben, Londonban, Párizsban és Berlinben, tehát olyan helyeken, ahol ma a világ sorsát intézik s ez határozottan állítja, hogy ez év, vagy a tavasz meghozza a revíziót s közel van már a magyar feltámadás. Én ezt így elhinni nem tudom, bárha jól is esik mostani nyomorúságunkban minden biztató szó. Atyámfiái! A mi szabadulásunk nem gyarló emberi kezekben, hanem ama legfőbb Világintéző kezeiben nyugszik s útja ugyanaz, ami az apostoloké volt: az ének és imádság, a keresztyén hitben, reménységben és szeretetben való növekedés. Ha mi revíziót akarunk, elsősorban magunkat, bűnös életünket kell revízió alá vennünk... Mostanában zörgetnek be nálunk minden ajtón az inségakció gyűjtői, mint az Úr Jézus Krisztus követői: vajjon megértjük-e kérő szavukat? Nem szabad elnéznünk, hogy az itt-ott ma is duskáló jóllét mellett leírhatatlan nyomor tanyái feketélljenek körülöttünk! Sőt inkább igaz, őszinte keresztyéni szeretetből egy olyan hatalmas energia-központot kell teremtenünk, hogy annak fénye és melege átsugározzék a mesterséges országhatárokon is és magához vonzza az odaátélők szívét s a szeretet vágyakozó szava előtt leomoljanak börtönünk falai. Vegyük revízió alá az egész magyar életet. Atyámfiái! A magyar orvosok kongresszusa két évvel ezelőtt megállapította, hogy a körülöttünk lévő országokban minden 1000 lélekre 40 szaporulat esik, nálunk csak 25. Azt mondják, hogyha ez a 25 leszál 19-re: lassanként kihal a magyar...” stb.

Mikor az istentisztelet után a gyülekezet kiment a templomból, egy öreg ember jött oda hozzám a papi székhez s ezt mondta: „Dehogy hal ki, uram! Most is sokan vagyunk!... Megdöbbszemem. Hát a közöny, a belefásultság s annak a keserves kenyérnek féltése már idejuttatta a magyart?!”

Az egyházmegye áprilisi közgyűlésén szóba került a fenti predikáció s kifogás tárgyává tették — a beszéd szerves összefüggéséből kiragadva — jó magyar testvérünknek a revízió és magyar feltámadás közeledését harsonázó szavai. Ha nem izzana is a vérünkben, ha nem kísérne még álmainkban is s ha nem tudnók, hogy bajainkon csak a revízió segíthet gyökeresen: ez a fenti szomorú kijelentés ugyancsak meggyőzhet arról, hogy népünk egy része miképpen gondolkodik a magyar sorsról, magyar reménységéről, magyar jövődőről.

Tehát beszélni kell róla! Meg kell ragadni minden kínálkozó alkalmat, mert ma nem lehet

a revíziónál fontosabb kérdés számunkra. — Ha mi beszélünk a revízióról, ha mindennap sürgetjük és követeljük, nemcsak itthon, hanem kifelé is: akkor eljön. Ha elhallgatunk vele, elalszik és sorsunkat megérdemeltük.

Molnár Ferenc,
lelkész.

TUDÓSÍTÁS

Az Egyetemes Konvent

május 3—5. napjain tartotta ezévi ülését. — A gazdag tárgysorozat számos pontja a szokásos igazgatási feladat végzése volt, de voltak igen nevezetes és mélyreható tárgyalások is. Az ülés elején Baltazár Dezső püspök üdvözölte az új világi elnököt: Balogh Jenőt, aki szokott egyszerűségével tett fogadalmat az egyház szolgálatára elszántságáról. A Konvent őszinte tiszteletadással ünnepelte új vezérét, aki a munkában fáradhatatlan, puritán jellemben érintetlen, áldozatos jóságban példakép. Ugyancsak szívesen üdvözölték a tiszáninneri egyházkerület új főgonokát, a kivételes agilitású Farkas Gézát. És még e nagyértékű és nagyra-becsült emberek mellől is elszállt mindenki gondolata az elődjük: Dókus Ernő felé — még ezek a jók is hogyan lesznek képesek betölteni az ő üresen hagyott helyét? A konventi rendes bíróság rendes tagjaivá Farkas Gézát, Kováts Istvánt és báró Vay Lászlót, póttagjaivá Bernát Istvánt és Boér Eleket választották. A táborigazgatás ügyeit intéző bizottságba a nagyérdemű néhai Bernáth Géza helyébe Balogh Jenő fogadnokot választották. Sok gondot adott az iskolaügyek körül felmerülő rengeteg nehézség. Ezek ügyében a konventi elnökség az egyházkerületi elnökségekkel együtt nevezetes tárgyalásokat folytatott a kultuszminiszteriumban. Foglalkozott a Konvent a debreceni egyetem ügyével is, rámutatva arra, hogy ez az egyetem a reformátusok legnagyobb főiskolája akadémiai tanszakainak feláldozásával s szerződéses megállapodások alapján jött létre s ezért ennek az egyetemnek a sorsát az egész magyar reformátusság féltő és szerető figyelme kíséri. Alkalom nyílt a sárospataki főiskolát ért támadásokkal is foglalkozni s a Konvent megnyugvással vette tudomásul, hogy e nagymúltú főiskola most is a tiszta hit és erős hazafiság várául bizonyult. Sok volt a konventi bíróság elé került fegyelmi ügy, amelyeket két tanácsban s így is két délután tárgyaltak. A konventi ülés után a tagok zárt körben tanácskoztak az egyház számos égető kérdéséről.

HALOTTAINK

Dr. Csánki Dezső államtitkár, a Magyar Tudományos Akadémia másodelnöke, az Országos Levéltár ny. főigazgatója f. évi április hó

29-én, 76 éves korában, az Úrhoz költözött. A magyar történettudománynak és tudomány-szervezésnek egyik legnagyobb alakját vesztettük el benne. A Szilágyi Sándorok és Salamon Ferencek fényes gárdájának ez az egyik utolsó nagy neveltje még késő vénségében is fiatalokat megszegyenítő odaadással dolgozott a Trianon utáni magyar tudományosság jobb jövőjének biztosításáért s bámulatos megértés volt benne a történettudomány újabb iránya és módszerei iránt, amelyekre a nálánál fiatalabbak egy része sietett pereátot kiáltani. Nekünk, magyar reformátusoknak pedig még különösen is büszkeségünk volt az egykori füzesgyarmati lelkészfiú, kit testvéröccsével, Csánki Benjamin egyetemi ny. r. tanárral együtt mindnyájan mélyen gyászolunk. Áldás emlékére, Isten vigasztalja szeretteit!

KÜLÖNFÉLÉK

Egyházkerületünk közgyűlése május 18-án kezdődik. Az előkészítő-bizottságok az elmúlt héten tartották üléseiket. A közgyűlésnek kiemelkedő tárgya az új főgondnok, báró Vay László ünnepélyes beiktatása lesz.

A zsinati törvények ügyében a minisztériumok részéről adott észrevételek már érkeztek a konventi elnökséghez. Még folynak a tárgyalások ez ügyben, de valószínűen a nyár folyamán véget érnek és a konvent elrendelte a Zsinat összehívását. Valószínűen szeptember hónapban meglesz az új ülészak, amelyen a törvények végleges megállapítása megtörténhetik.

A konventi bíróságok egyebek közt egyik debreceni lelkész fegyelmi ügyében is ítéletet hozott, a legsúlyosabb büntetés alkalmazásával. Amint halljuk, az így megüresedett állásra meghívás útján kívánnak választani. A presbitérium 109 tagja adott be ily irányú javaslatot. Isten áldása legyen a jó törekvésen.

Debrecen város törvényhatósági bizottsága is foglalkozott a debreceni egyetem állítólagos megcsönkítésének ügyével s részletes felterjesztést intézett a kormányhoz, amelyben kimutatja, hogy a város mintegy 17 millió pengőt áldozott az egyetem létesítéséért.

Templomi hangverseny. A Dóczy tanítónőképzőintézet növendékei folyó hó 10-én a Kistemplomban egyházi hangversenyt adtak elő, B. Szűcs Ferenc tanár összeállításában. A szépen sikerült ünnepélyt F. Varga Lajos esperes zárta be.

Zászlóavatási ünnepély. A Debreceni Református Tanítók Vegyeskara 15 éves működésére gyönyörű zászlót készítettett, amelyet május 7-én délelőtti nagytemplomi istentisztelet keretében avattak fel. Dr. Farkas Pál az ének jelentőségéről tartott beszéde után dr. Baltazár Dezső püspök az úrasztalánál megáldotta a zászlót. A templomból a Kollégium disztermébe vonult a közönség. A jelige eléneklése után

Mocsári László elnök mondott megnyitó beszédet; Nagy Júlia a Vegyeskar 15 éves történetét ismertette, Bartha József alkalmi költeményét adta elő. Ezután a 10—15 év óta működő dalosok a Dalszövetség elismerő oklevelét vették át. Végül a zászlószegek elhelyezése következett.

A nyíregyházai ág. ev. főgimnázium önképzőköre május hó 7-én Debrecenbe látogatott el, hogy visszaadják a debreceni református főgimnázium Önképzőkörének a látogatását. — A református gimnázium tornatermében zajlott le a vendégek ünnepélye igen szépszámú érdeklődők jelenlétében.

Porzolt István újfahértói református lelkész, a középszabolcsi egyházmegye esperesének 25 éves lelkészi jubileuma. Május 10-ike emlékezetes és szép nap volt az újfahértói református egyház életében. Ez a nap volt negyedszázados évfordulója Porzolt István esperes-lelkész lelkipásztori munkásságának. A reggeli istentiszteletre összesereglettek a hívek ünnepi számban és a templom telítve volt a tavasz virágaival. Felcsendült a LXXXIV. zsoltár, melynek elhangzása után Keresztes Sándor segédlelkész kérte buzgó és szívből jövő imádságban a szeretett lelkipásztor életére és munkálkodására az Istennek gazdag és bőséges áldását. Marcsa Imre kántor szép és alkalmi szólóéneke után Szoboszlay Pap Zoltán presbiter, nyug. törvényszéki bíró üdvözölte a lelkipásztort őszinte és szívből jövő szavakkal a presbitérium nevében. Bartos Lászlóné meleg szavak kíséretében egy ezüstkelyhet adott át a lelkipásztornak a Református Nőegylet nevében, a lelkipásztori munkálkodás szent szimbolumaként. Bakk Attila igazgató-tanító Bibliát adott át: a helybeli tantestület ajándékát. Üdvözölő szavaiban azt a hő óhaját fejezte ki, hogy a Biblia legyen hitének erőforrása és termékeny igehirdetésének világító szövétneke. Az üdvözölő szavakra keresztyéni alázattal, mélyen megindulva felelt a lelkipásztor. Szavaiból kicsendült a nyáját féltő, a nyájáért dolgozó, a nyájáért még életét is odaadó jó pásztor hangja. Adja Isten, hogy a következő 25 esztendőben kevesebb megpróbáltatás érje hazánkat, egyházunkat és a félszázados évforduló is odaadó és áldásos munkában, jó egészségben találja a jó pásztort. Ad multos annos! *Egy résztvevő.*

„Rövid bibliai héber nyelvtan“ jelenik meg május hó második felében. Szerzője dr. Módis László theol. előadó, református lelkész. A mű kritikai pontossággal tárgyalja a héber nyelv szabályait, az elsajátításra legelőnyösebb csoportosításban. Beosztása: írás-olvasás, hangtan, alaktan, mondattan; függelékül: paradigmák táblázatosan. Előjegyzési ára: 4 (négy)P. Bolti ára 50%-kal magasabb lesz. Az előjegyzett példányok küldése — más kívánság nem jelzése esetén — utánvét mellett történik. Előjegyezhető levelezőlapon szerzőnél: *Debrecen, Kossuth-u. 75. sz.*

**Az első tanyai ifjúsági konferencia Mente-
telken.** A legelhagyatottabb ifjúság, a tanyai
ifjúság között már egy esztendeje folytat nagy-
szerű munkát a kecskeméti Keresztyén Ifjú-
sági Egyesület. A tanyai ifjúság közötti munka
országos kiszélesítésére akar ösztönzést és út-
mutatást adni a június 25—26-i menteleki KIE-
konferencia a kecskeméti tanyák gyönyörű
világában. „A tanyai ifjúság égető kérdései”,
„Jézus Krisztus a földműves ifjú életében”,
„A tanyai ifjúsági munka technikája” mintagazdaság és mintagyümölcsösök megtekintése

stb. vannak programmban. A konferenciára
hivatalos mindenki, aki szíven hordja az eddig
nagyon elhanyagolt tanyai ifjúság gondozásá-
nak ügyét. Bővebb felvilágosítást nyújt dr. Me-
rétey Sándor orvos, KIE vezető, Kecskemét.

Már 50 fillérért kaphatnak szállást vidéki
fiatalemberek a KIE Szövetség Turista-szállójá-
ban. Jelentkezést kérjük előre jelezni egy leve-
lezőlapon. Budapest, Horánszky-u. 26., KIE
Szövetség.

Laptulajdonos: **Dr. KUN BÉLA.**

Az egyházkerületi pénztár 1933/34. évi költségvetésének csoport zárlatai.

Csop.	C í m	Fedezet	Szükséglet	Többlet	Hiány
I.	Közigazgatási pénztár	106,587-75	106,203-20	384-55	—
II.	Tűzkármentesítési pénztár	9,777-01	8,238-—	1,539-01	—
III.	Elemi isk. kézikönyvek pénztára	13,544-80	15,884-—	—	2,339-20
IV.	Középisk. közig. pénztár	31,001-75	30,600-—	401-75	—
V.	Püspöki javadalom-alap	24,910-51	25,341-—	—	430-49
VI.	Báró Baldácsy-alap	4,739-94	4,683-13	56-81	—
VII.	Egyházker. gyámintézeti pénztár	2,108-07	2,020-—	88-07	—
VIII.	Református segélyegylet pénztára	2,475-78	2,475-78	—	—
IX.	Egyházi és isk. segély-alap	16,249-08	20,486-60	—	4,237-52
X.	Egyetemi tanszéki alap	851-84	801-48	50-36	—
XI.	Egyet. theol. tanszéki alap	437-12	400-—	37-12	—
XII.	Népiskolai tökesegély pénztár	1,492-53	—	1,492-53	—
XIII.	Egyet. államsegély pénztár	45,814-—	45,814-—	—	—
XIV.	Közalapi segély pénztár	5,073-28	5,000-—	73-28	—
XV.	Nyomdávállalat pénztára	16,929-34	16,929-34	—	—
XVI.	Diakonisszaint. és hadiárvalház ptra	41,417-82	35,800-—	5,617-82	—
XVII.	Énekeskönyvi pénztár	4,781-—	4,600-—	181-—	—
XVIII.	Letétek pénztára	—	—	—	—
XIX.	Tanítóképzőint. felügyeleti pénztár	3,527-—	3,200-—	327-—	—
XX.	Különkez. alapok pénztára	5,338-79	1,424-42	3,914-37	—
	Összesen	337,057-41	329,900-95	14,163-67	7,007-21

Debrecen, 1933. évi május hó 10-én.

Varga Pál,

egyházker. és kollégiumi számvevő.

Kollégium 1933/34. évi költségvetés csoport zárlatainak összesítése.

Csop.	M e g n e v e z é s	Fedezet	Szükséglet	Többlet	Hiány
I.	Közszükségleti és tanszéki alap	277,390-55	312,755-61	—	35,365-06
II.	Betegsegélyző pénztár	7,698-89	7,675-92	22-97	—
III.	Könyvtári alapok pénztára	24,139-49	19,831-96	4,307-53	—
IV.	Tanári nyugdíjintézeti pénztár	18,950-18	18,950-18	—	—
V.	Ösztöndíj és pályadíj-alap	11,039-44	10,680-60	358-84	—
VI.	Lelkészképzőintézeti pénztár	6,665-85	6,372-60	293-25	—
VII.	Egyetemi internátusi pénztár	27,156-57	26,710-11	446-46	—
VIII.	Tápinézeti alapok pénztára	90,725-54	90,835-01	—	109-47
IX.	Tisztv. és szolg. nyugdíjalapja	22,538-22	22,538-22	—	—
X.	Debreceni református koll. tanárképző	59,759-70	59,759-70	—	—
XI.	Énekkari pénztár	570-09	404-82	165-27	—
XII.	Kieg. váró és különkez. alapok	47,950-29	34,196-87	13,753-42	—
	Összesen	594,584-81	610,711-60	19,347-74	35,471-53

Debrecen, 1933. évi május hó 10-én.

Varga Pál,

egyházker. és kollégiumi számvevő.

Magyarország aranykoszorús mestere

Szlezák László

harang- és ércöntőde, harangfelsze-
relés és haranglábgyár

BUDAPEST, VI., FRANGEPÁN-U. 77. SZ.

Telefon: Aut. 913-53. sz. Költségvetéssel díjmentesen szolgál

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI REF. TEMPLOM RÉSZÉRE
KÉSZÍTETT HARANG, MELYET DR. RAVASZ LÁSZLÓ PÜSPÖK ÚR
AVATOTT FEL.

Előnyös fizetési feltételek. Számos egyházi elismerőlevel

Az 1900. évi párisi világkiállításon díszoklevéllel, 1921. és 1923. évi vasipari kiállításon aranyéremmel, az 1925. és 1926. évi kézműipari tárlaton kormány-díszoklevéllel, 1927. és 1928. évi budapesti, székesfehérvári, szentesi és szombathelyi kiállításokon nagy aranyéremmel kitüntetve. 1930. évi nemzetközi vásáron emléklappal kitüntetve.

A budapesti Bazilika 7945 kilogrammos új harangja gyáramban készült.

SESZTINA LAJOS

vasnagykereskedése
Debrecen.

Alapította 1819-ben Sesztina János.

*

Kitűnő fűtőképességű magyar „Perpetuum“-kályhák.

Magyar gyártmányú zománc-edények,
zsír-bődönök, disznóölő-kések, husvágó-gépek.

Telefon 6. és 15-48.

Konfirmáció

előkészítésére ajánljuk
a következő tankönyveket:

Ferenczy Gyula: Konfirmációi káté.	1-20 P
Halmi János: „ „ „	—60 P
Nagy István: „ „ „	—20 P
Soltész János: „ „ „	—40 P
Szoboszlai Papp István—Révész Bálint: Konfirmációi káté, átdolgozta: Sz. Szabó József (79. újjannan átdolgozott kiadás)	—30 P

Konfirmációi emléklapok

izléses kivitelben

08 és 12 fillér darabonként.

Konfirmációra legalkalmasabb ajándék:

Dr. Erdős Károly:

Az én vallásom . . . —60 fillér

Dr. Révész Imre:

Öntudatos hit . . . —40 „

Zsoltárok, imakönyvek és szent Bibliák
dús választékban kaphatók

„Méliusz“

könyvkereskedésben

DEBRECEN,

Ferenc József-út 26. szám alatt